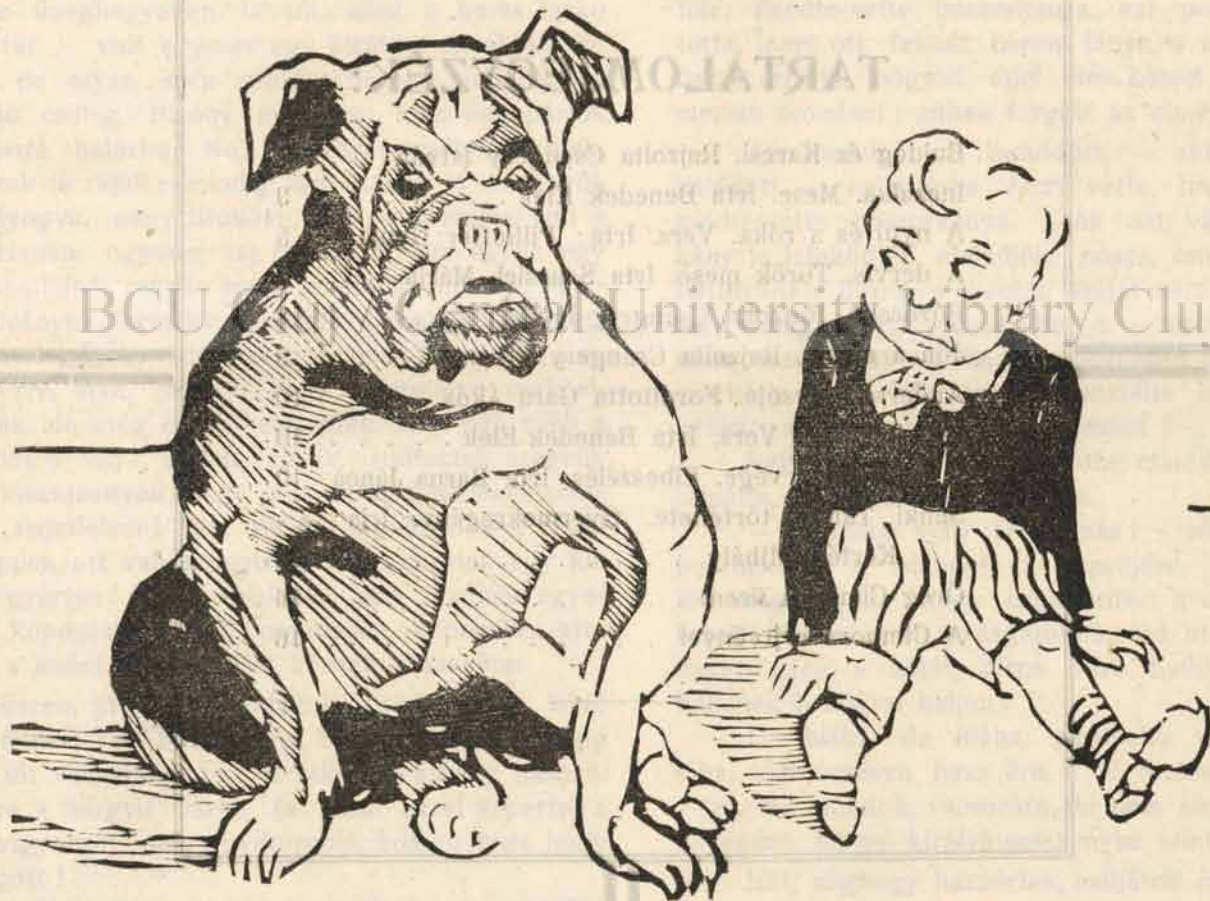

Cimera

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Buldog és Karcsi.

Buldog és a Karcsi
Egymás mellé ültek
És a nagy méregtől
Majdnem elzöldültek.

Tudni'llik fogadtak
Két piros almába,
Ki nevet hamarább
A másik arcába.

TARTALOMJEGYZÉK:

Buldog és Karesi. Rajzolta Csengery István . . .	1
Incsulka. Mese. Irta Benedek Elek	3
A nyul és a róka. Vers. Irta: Pilhoffer Gyula . . .	5
A dervis. Török mese. Irta Szucsich Mária	5
Főzőcske. Rajzolta Csengery István	8
Jön a mama. Rajzolta Csengery István	9
Andersen meséje. Fordította Gara Ákos	10
Esti imádság. Vers. Irta Benedek Elek	10
A szivárvány vége. Elbeszélés. Irta Barna János . . .	10
Senki Tamás története. Gyermekregény. Irja:	
Kertész Mihály	14
Öreg Cimbora üzeni	16
A Cimbora rejtvényei	16

Címlelap

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Incsulka.

Apró unokáinak meséli Elek nagyapó.

Hol volt, hol nem volt, hetedhétországon túl, még az üveghegyeken is túl, ahol a kurta farku malac túr – volt egyszer egy király s annak három leánya, de olyan szép mind a három, mint égen a ragyogó csillag. Bizony mondom, nem volt párjuk hét pusztá határba. No, ha olyan szépek voltak, vigyáztak is rájuk: mindig járt utánuk jó messziről, sompolyogva, nagy titokban, akinek Incsulka volt a neve. Hanem egyszer mi történt? Nem egyéb egy nagy semminél, csupán ennyi: mentek, mentek, mentek a leányok. Incsulka messziről utánok, addig mentek, mendegéltek, sűrű rengetekbe értek, ott meg addig erre, arra, jobbra, balra, egyszerre csak eltévedtek, de még el is setétedtek. Hej, haj, több a baj, mint a vaj! Sirtak, rittak, sikítottak szegény király kisasszonyok, nagy volt ám az ijedelem s sehol semmi segedelem! No, de hol legnagyobb a szükség, éppen ott van a segítség: rábukkantak egy kis házra, gyertya égett ablakába, oda mennek egyenesen, kopogtatnak szép csendesen, kopogásra ajtó nyílik, s amint illik, szállást kérnek éjszakára.

Hiszen, jó helyre találtak, csuda, hogy kővé nem váltak! Vén boszorkány, borzas, ráncos, – épp akkor ült vacsorához – az lakott a kicsiny házban. Az orra a térgyit verte, (a házát ezzel separte) s hogy vigyorgott, hogy nyikorgott, hosszú foga hogy esikorgott!

– Jó helyett járunk? – kérdezték a királylányok.

– Hogyne, hogyne, jó helyett jártok, hogyha tetszik, nálam háltok; nem csak háltok, vacsoráztok, hihihi! Ugy bizony, úgy bizony, három királykisasszony.

Adott is ám jó vacsorát, – volt abban még szunyogcomb is, ha jól láttam – fülesgomb is – aztán szépen lefektette, puha ágyba, jó melegbe, csittigatta, altatgatta s szüntelen azt dalolgatta: aludjatok, aludjatok, hihihi, Durumóról álmodjatok, hihihi! Mikor aztán elaludtak, szénvonót, seprüt, la-

pátot – hát ilyet ugyan ki látott? – tett a fejük fölé. Szedte-vette boszorkánya, ezt pedig ő azért tette, mert ott feküdt három lánya, s nehogy majd összecserélje, hogyha éjjel éles késsel – jaj, nem merem mondani: miben forgott az elméje!

Ám Incsulka ott leskődött, – ablakra felpecelődött – egyszeribe észre vette, hogy mit akar szedte-vette boszorkánya. Csak azt várta, boszorkány is lefeküdjék, elaludjék, nosza, csuszva-mászva besurrant a házba, s bezzeg száját nem tátott, seprüt, vonót, lapátot kicserélte, s – uccu neked, ha nincs eszed, ami volt is, mind elveszett! – vén boszorkány (úgy kell neki!) elmetélte leányainak a nyakát, azt sem mondták: jóccakát!

Reggel, amikor ezt meglátta, mindjárt tudta, ki csinálta, az ebadta boszorkánya.

– Incsulka volt, senki más! – sikótott a vén boszorkány, s felkapott a seprüjére, vasgerebent vitt magával, s ahogy csak kifért a torkán, sikótozott: Uccu, uccu, vasgereben, érd utól Incsulkát, vakard meg a hátát, piros vére hadd kifolyjon s halálnak halálával haljon!

De hiába, de hiába, gyorsabb volt Incsulka lába, szerencsésen haza ére, s jó estére, délebedre, – ej, mit mondok, vacsorára, de nem elejére, hanem a végére, három királykisasszonyka szintén hazaére.

Hát, alighogy hazaértek, halljátok csak, mit meséltek! Hogy ők már sokfelé jártak, de annyi csudát nem láttak, mint a boszorkány kertjében, a házában, udvarában, bizony, bizony, nem álmodták, látták ők azt valójában.

– Hej, – mondta az idősebbik – van a kertben aranyvessző, a szemem káprázdott ettől, úgy csillogott, úgy ragyogott. Apám, apám, édesapám, küldd el érte Incsulkát, odaér ő hamarosan, el is hozza bizonyosan.

Bezzeg, küldte Incsulkát a király, hogyne küldte volna. Incsulka meg egyet ugrott, kettőt szökött, ott volt a boszorkány kertjében, aranyvesszőt tövestől ki-

tépte, aztán uccu! szaladt vele; de bizony a boszorkány is felkapott a seprűjére, kiáltozott, rikótozott: Uccu, uccu, vasgereben, érd utól Incsulkát, vakard meg a hátát, piros vére hadd kifolyjon, halálnak halálával haljon!

Hiszen, utól is érte Incsulkát a vasgereben, egy kicsit meg is vakarta, de nem folyt ki piros vére, szerencsésen hazaére.

No, hanem ez nem volt elég, egy nap, kettő el sem telék, középső kisasszony, az is megszólala, s a megszólalása egy szóig ez vala:

– Hej, apám, apám, édesapám, boszorkány kertjében, kellős közepében van ám egy káposzta, színarany káposzta. Aranyvesszőt ha elhozta, Incsulka ezt is elhozza bizonyosan, mégpediglen hamarosan.

Bezzeg hogy elhozta ezt is Incsulka, hátát vasgereben éppen csak surolta. De, lám, otthon meg sem pihent, legkisebb királylány szintén megszólala, s a megszólalása egy szóig ez vala:

– Hej, apám, apám, édesapám, szép az aranyvessző, szép a káposzta is, azt mondom magam is, de van szebb a házban, boszorkány házában, arany galickában: szépen szóló aranymadár, ha énekel, zeng a határ. Ezt hozza el jó Incsulka, ezt, ezt, ezt!

Nyomban elindult Incsulka, most azonban zsákot is vitt, zsákban hájat, de nem kicsit, jó darabot; oda dobta a kutyának, a boszorkány kutyájának. Bezzeg, hogy ez nem ugatott, Incsulka meg besurrantott a házba: Jere velem, madárka! Zsákba dugta a galickát, a madárkát, szaladt vele, mint a szél; de repült a seprűnyél is, seprűnyélen a boszorkány, s ahogy csak kifért a torkán, zugta, bögte, mint az orkán: Uccu, uccu, vasgereben, érd utól Incsulkát, vakard meg a hátát, piros vére hadd kifolyjon, halálnak halálával haljon!

De Incsulka most is szerencsésen hazaére, mégpediglen udvari ebédre, hanem, haj, haj, tál, tányér elég volt, étel, ital kevés volt! Hát aztán, ha sok lett volna, mit ért volna? Alig evett egy falatot, két falatot, a leányok közre fogták a királyt:

– Hej, apám, apám, édesapám, szép a vessző, a káposzta, a galicka s a madár, de hát még az aranygyűrű, az a szép! Szép, szép, ó de szép, azt hozza el jó Incsulka, de ma még!

Mit csináljon jó Incsulka, indult nyomban, most azonban hájjal – az ám, nem is májjal! – teletömte

a zsákot, a boszorkány kutyájának odaadta, s meg is ette egy falásig az ebadta. Ha megette, jól tette, nem irigylem érette. Incsulka sem irigyelte, lábát gyorsan szedte, vette, be a házba egyenesen, szép csendesén. Aludt a boszorkány, éppen mint a bunda, Incsulka a gyűrűt ujjáról lehuzta, haj de abban a szempercben a vén boszorkány felrebben, – jaj Incsulkának, szegénynek, vége most az életének!

– No, Incsulka, megfogtalak, belőled lesz csak jó falat! – kacagott a vén boszorkány.

Egyszeribe meg is fogta, a zsákjába beledugta, ez nem elég: belevarrta az ebadta! Begyujtott a kemencébe, a lángok lobogtak, a szikrák pattogtak, boszorkány fogai rettentően csattogtak. Ámde közben a boszorkány a házból kifordult, kutyája befordult s nyála is kicsordult, amint szaglászta a zsákot: hátha van még háj ott!

Más sem kellett Incsulkának, szólott a kutyának: Kis kutyáescám, rágd ki csak a zsákot, majd meglátod, mennyi finom háj ott!

Nosza, a kis kutya kirágtá a zsákot, Incsulka belőle szép lassan kimászott, kutyát zsákba bele varrta, gyűrűt asztalról lekapta, uccu! szaladt esze nélkül, de bezzeg a boszorkány is seprűn ül, mert jóhamar észrevette, hogy Incsulka így rászedte.

– Hej, Incsulka, hej, Incsulka! ordított a boszorkány, ahogy csak kifért a torkán, s közben repült, mint az orkán. Három lányom megöletted, aranyvesszőmet elcsented! El az arany káposztámat, szépen szóló madárkámat; el az arany gyűrűcskémet, a legdrágább kincsecskémet, – uccu! szaladj, vasgereben, vakard meg őt nagyhirtelen, piros vére mind kifolyjon, halálnak halálával haljon!

Az igazság: igazság; a hazugság: hazugság; Incsulkát a vasgereben ismét megsurolta, jól meg is vakarta, de bizony ő fel sem vette, a boszorkányt kinevette, s meg sem állt hazáig, a király házáig.

Igy vót, vége vót, mese vót,

Ma is él Incsulka, ha meg nem hót.

A nyul és a róka.

Irtá : Pilhoffer Gyula.

Egyszer egy nyul mondta a rókának:
Gyere el mihozzánk jó keresztkomának.
Most született sok nyuszika,
Azért kell a keresztkoma.

Ravasz róka gondolt nagyot,
A nyulnak szép pacsit adott.
Leszek koma. Óh! Szívesen.
A családom is elviszem.

Mert hisz' Ott kell mindnek lenni.
Talán csak lesz inni, enni?
Hogyne, hogyne, mondta a nyul,
Ezüst korsó, arany tálibul.

Megtörtént a keresztelő,
Csak a vége lett kesergő.
Minden róka nyulat ölelt,
Szeretetük szót alig lelt.

Örömből szomorúság lett,
Minden róka nyulat evett.
Öreg nyulpár sírt magába',
Pipacs mentén, barázdába.

Ejnye! Ejnye! Még sem járja!
Mondja a nyul, meg a párja.
Azóta a nyul és róka
Nem barátok, többé soha!

A dervis.

Volt egyszer Afrikában egy ember, aki nem szeretett dolgozni. Körülötte a városban nagyon sok piros vagy zöld lobogós dervis lakott, akik mind különösképen tisztelték Mohamedet, de azért szorgalmasok is voltak. Butorokat, házrészeket és lábbeliket csináltak. Ezt a lusta dervist Szakkarának hívták. Azt mondta egy nap a feleségének:

– Oh, kedves Fatime, én kiválasztott vagyok az emberek közül. Nem is valók nekem az ostoba és könnyű munkák, keresek inkább a tengerben egy sziklát, ráállok arra és úgy tisztelem Mohamedet.

– Jaj – mondta Fatime – mit fogok én csinálni a sok házimunka mellett, neveletlen kölykeimmel és miből fogom eltartani őket?

– Nohát avval én nem törődhetem, mert én szent ember vagyok – mondta Szakkara.

Kiállt egy sziklára, reggeltől estig, este pedig hazatért. Első dolga volt, hogy elverte a feleségét s kiáltozott vele:

– Olyan könnyű az életed, mint senkinek. Akkor varrsz, amikor akarsz, akkor költöd a pénzt, amikor akarod, szóval azt teszed, ami neked jól esik. Hát akkor miért nem dolgozol eleget?

Sirt-jajgatott az asszony, egyszer aztán, mikor az ura megint megverte, így kiáltott:

– Ha a te Mohamedednek egy csepp esze volna, asszonnyá változtatna.

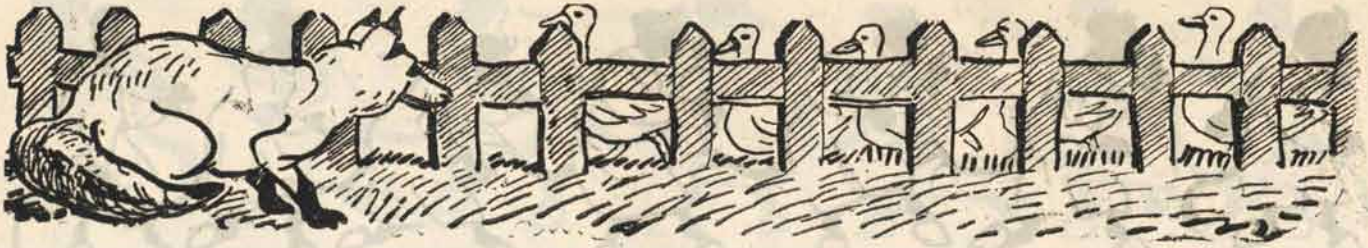
Alighogy kimondta szavait, az ura asszonnyá vált. Az arca felvette az ő arca formáját, szakasztott olyan lett, mint amilyen ő.

Fatime pedig elváltozott egészen olyanra, mint amilyen az ura volt. A zöld turbán a fejére repült, a zöld lobogó a kezébe, de még az ura ruhája is a testére. Reggel aztán Fatime kiment a tengerhez és ráállt a sziklára.

Szakkara meg otthon maradt, bement a házba, ahonnan irtózatossá kiáltás és visítozás hallatszott, mert a szobában gyerekek ugráltak, szétépték a szép párnákat, összetörték két remekbe faragott asztalkának a lábait.

– Jaj, – jaj, mit fog szólni az én lusta uram, ha hazajön és meglátja, hogy tönkre ment minden, amit oly keservesen magam varrtam és magam faragtam, – sírt az asszonnyá vált Szakkara. Elverte a gyerekeket, azok csendesen sirdogáltak egy sarokban. Ő pedig kiment a konyhába, hogy ebédet

főzön. De sem a kamarában, sem a konyhában nem talált egy csepp lisztet, vagy olajat, amiből főzhetett volna. Előkereste a fiókokat. Azokban bizony nem volt egyetlen pénzdarab sem.

– Az az én lusta uram – gondolta, – világos semmit sem dolgozik, csak ideadta nekem ezeket a gyerekeket és nem akar hozzásegíteni, hogy felnevelhessem őket.

De hát mit tehetett, pénzt kellett szerezni, hogy ebédet főzhessen és így átment a szomszédba.

A szomszédasszony férje nagyon szorgalmas asztalosmester volt. Sokat keresett és így a feleség a háztartási munkából másoknak is átadhatott. Így aztán egész estig az asztaloséknál moshatott az asszonnyá vált Szakkara. Estefelé megkapta a pénzét, szaladt hamar bevásárolni, aztán haza futott, hogy valami ételt készíthessen férjének és gyermekeinek.

Otthon borzasztó nagy sirás-rivás fogadta. A gyerekek éhesek voltak s mert senki sem ügyelt föl rájuk, az egész házat felforgatták. Mire mindent rendbe tett, úgy érezte, ketté tört a dereka, a lábát meg alig tudta emelni a fáradságtól. Fáradtan főzte a vacsorát. Akkor aztán hazaérkezett az ura. Bement a szobába, meglátta a széttépett párnákat, az eltörött asztalt, elkezdett kiabálni:

– Ejnye, te haszontalan asszony, hát azért tartalak én téged, hogy így ügyelj föl a háztartásra? Nem elég, hogy olyan jómodban tartalak, hogy egész nap azt teheted, amit akarsz?

Elkezdte verni a gyerekeket, csakugy az asszonyt is.

– Hej – gondolta az asszonnyá vált Szakkara – hogy micsoda átok egy ilyen istenfélő ember, mint az én uram, azt sohasem is képzeltem.

Fölszolgált a vacsorát, de akkor azt mondja neki a Szakkarává változott Fatime.

– Hallod-e! – Miféle vacsorával vársz te engem? Akkor adod ki a pénzt, amikor akarod, akkor varrsz, amikor akarsz, akkor sétálsz, amikor akarsz, én meg egész nap állok a sziklán, süt a nap, ver az eső és te ilyen étellel várod az embert.

Fogta nagy mérgesen a tálat és Szakkara fejére borította. Sirt keservesen az asszonnyá változott Szakkara.

Lefektette gyermekeit. Ő maga is fáradtan ment a fekhelyére.

De akkor nyögést hallott, odament a legkisebb leánya ágyához. A kis gyermek sirt és azt mondotta:

– Bárcsak szárnyaim nőnének és elmehetnék tőletek, mert látom, én rám sem vár különb sors, mint az anyámrá.

A kis gyermeknek egyszeriben szárnya nőtt és kirepült az ablakon.

Akkor sirást hall megint a másik két kis leány ágyából. Odamegy hozzájuk. A két kislány elkezdte:

– Bárcsak vízzé válhatnánk és elfolyhatnánk meszszire, mert látjuk, hogy mireánk is olyan sors vár, mint az anyánkra.

Vízzé váltak menten és kihömpölyögtek az ajtón, egyenesen a tengerbe.

Akkor azt mondta Szakkara négy fia:

– Jaj, de soká tart, míg felnövekedünk. Bárcsak nagyra nőnének és asszonyt vehetnének magunknak, akivel úgy bánhatnánk, mint az apánk az anyánkkal, mi meg nem dolgoznánk.

Nagyra nőttek menten és elköltöztek hazulról, hogy maguknak asszonyt válasszanak.

Alig maradtak egyedül, Szakkara újra átváltozott férfivá, felesége meg asszonnyá.

– No – azt mondja az asszony – most, hogy így egyedül maradtunk, én bizony elmegyek tőled. Csak azért maradtam eddig is melletted, mert én asszony vagyok és amikor megszületik a gyermekem, parancsot is hoz magával, amelyik azt mondja: tarts ki mellettem, anyám! Most már hát állhatsz a sziklán napestig, estétől reggelig. Nem kell hazajönnöd.

Szakkara nagyon makacs ember volt. Belül a lelkében igazat adott ugyan a feleségének, de csak azért is, mert hogy ő volt a férfi a háznál, azt mondta az asszonynak:

– Hát, ha el akarsz hagyni, eredj csak.

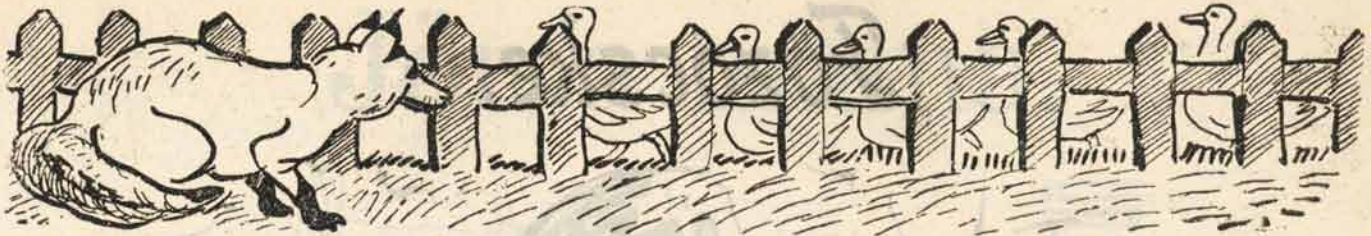
– Igen ám, – sirt az asszony – de hol találok meg a gyermekeimet?

– Eredj a pokolba – kiáltotta Szakkara. – Keresd ott őket.

Fatime szót fogadott.

Elindult a nagy homoksivatagon keresztül és kereste, merre van a pokol. A legforróbb napokon, amikor izzadt, szédült és szurásokat kapott a fejébe, azt hitte, hogy a sivatag a pokol. De ám ott is talált egy oázist, ahol datolyapálmák viritottak és víz csörgedezett.

– No, – mondta – nem lehet itt a pokol a sivatagban, mert lám, itt is akad ilyen gyönyörű szép hely, mint ez az oázis.

Felment egy roppant magas hegyre, amely terméketlen volt, oldalait keserű só lepte be. Azt hitte, itt van valamerre a pokol. De akkor talált egy hűs és kedves barlangot és akkor azt mondta:

– Nem lehet itt a pokol, ahol ilyen kedves kis barlang képződhetett.

Tovább ment. Elérkezett egy nagyon öreg dervishez, aki már sok mindent látott, sok mindent próbált. Fatime beszédbe elegyedett vele.

– Ugyan, mondd meg nekem, te sokat próbált ember, hol találok a poklot? – Kerestem a sivatagban, kerestem a kopár hegyeken, de nem találtam.

– Mit keresel a pokolban, jó asszony? – kérdezte a dervis.

Fatime elmondja, hogy mi történt vele és a gyermekeivel s hogy az ura mondotta, keresse gyermekeit a pokolban.

A dervis mondja az asszonynak:

– Eredj csak haza és mondd meg az uradnak: Minden rossz ember lelkében szanaszét osztva ott van a pokol. Saját maga az ördög, aki a tüzet piszkálja. Ha egyszer így áll a dolog, mint ahogy elmondtad, ha a te urad olyan lusta és rossz ember, az ő lelkében van a pokol.

– Akkor hát ott meg is találok a gyermekeimet – örvendezett Fatime.

A dervis haragosan intette az asszonyt:

– Tanuld meg, hogy a pokolban nincsenek gyermekek! A pokolban csak az urad kényelmes önzése van. Eredj vissza és ha az urad poklát át tudod változtatni, akkor megkapod a gyermekeidet is.

A szegény asszony visszamegy hosszú utakon az urához. Keresi a tengerben a sziklán, de nem látja. Hazamegy a házukhoz, hát egy szolgáló fogadja. A házból meg nagy kalapálás hallatszott. Bemegy az asszony a házba, ott találja az urát, szorgalmas munkával elfoglaltan. Megkérdezi Szakara az asszonytól:

– Visszahoztad-e a gyermekeimet Fatime?

Fatime azt feleli rá:

– Jaj, édes uram, kerestem én a poklot a sivatagban, kerestem terméketlen hegyek oldalán,

de csak nem találtam. Akkor elértem egy öreg mindenttudó dervishez, az meg azt mondja nekem:

– Eredj csak haza, az urad önző gonosz lelkében van a pokol. Változtasd meg ezt a poklot, akkor visszakapod a gyermekeidet. Jaj nekem, hogy élhetek én most veled, ha egyszer a te lelkedben van a pokol és te vagy az ördög, aki ebben a pokolban a tüzet szítja? Jaj Istenem, hogyan is változtassalak jóra.

Az ember nagyon elszomorodott. Azt mondja az asszonynak:

– Igaza volt a dervisnek, Fatime. Amig távol voltál, én is sokat gondolkoztam a dologon és sokszor vissza idézgettem magamban azt az időt, amikor én asszonnyá változtam. Nagyon bánom sok bolondságomat, mert lám, okosabb is, hasznosabb is, ha Alláht így dicsőítem a munkámmal. Meg azóta azt is megtanultam, hogy kisebb dolog ezer napig egyfolytában a sziklán állani, mint asszonynak lenni.

Megcsókolta Fatimet.

Arra nagy zsvajgás hallatszott, a gyerekek mind ahányan voltak visszatértek a szüleikhez.

Szucsich Mária.

Az önérzet.

Az apja bankár. A fiúcska, Gyurka, tízéves, élénkeszü, aki mindent akar tudni és mindenben részt akar venni. Az apa irodájában komoly férfiak komoly tanácskozássra ülnek össze. Gyurka természetesen ezt is hallani akarja és besomfordál a szobába, ahol csupa füllé válik a gyerek. Az apa rászól:

– Menj ki fiam, Gyurka, ne zavarj bennünket.

Gyurka meg sem moccan, mintha nem neki szült volna az intelem. Az apa megismétli háromszor-négyszer, mindannyiszor ugyanilyen eredménytelenséggel. Az apa végre türelmet veszítve, egyszerűen kidobja Gyurikát.

Pár perc múlva kopogtatnak az ajtón. Belép Gyurika és komoly hangon jelenti ki:

– Apám, add ki a pénzem a takarékból, mert én nem tarthatom pénzemet abban a bankban, ahonnan kidobtak?

Főzőcske.

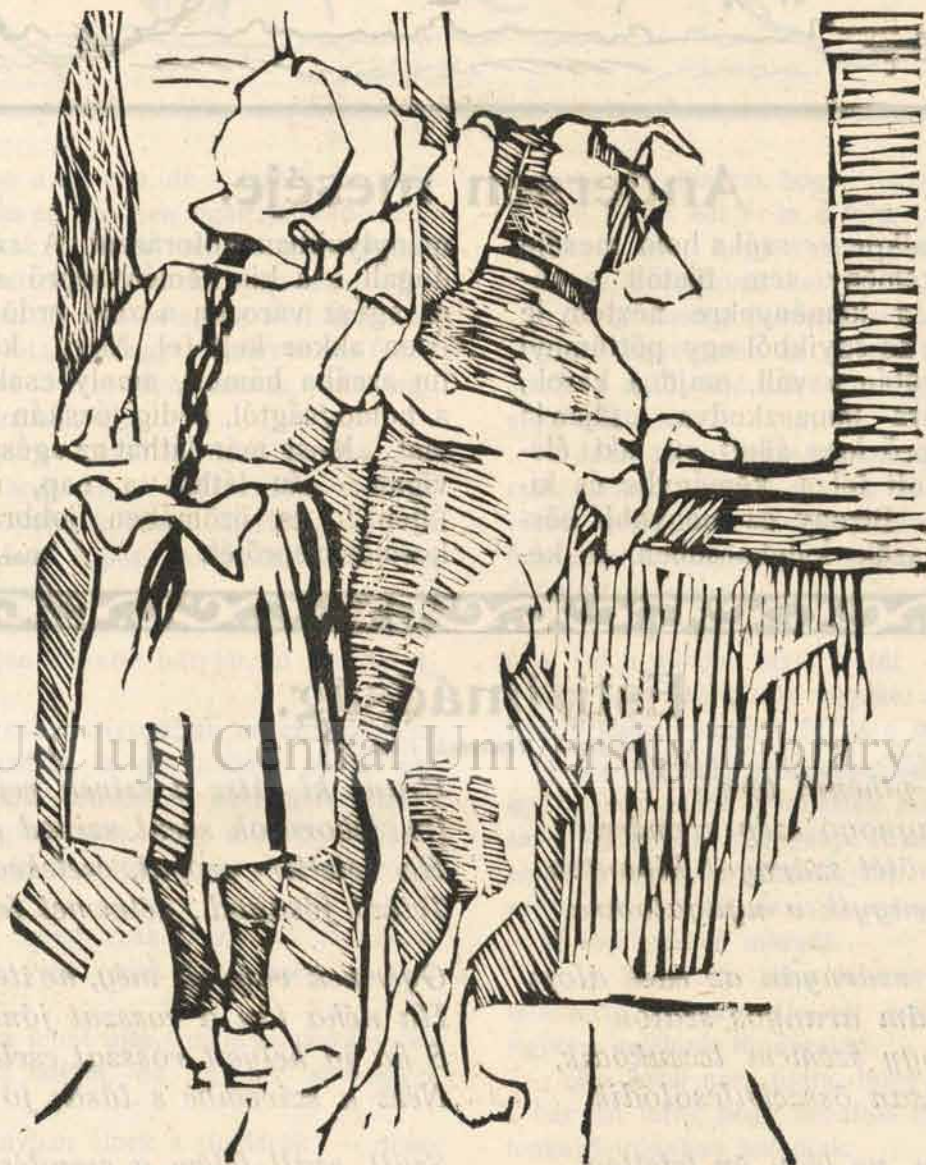

Mariska és Cirmus
 Kiültek a napra
 És csendben ebédet
 Főznek vasárnapra.

Kavarják a kását,
 Azaz, csak kavarja . . .
 Cirmus nem tud főzni,
 Akárhogy akarja . . .

Jön a mama.

Vizsla kutya kinéz
 A nyitott ablakon.
 Gazdasszonya jön már
 Haza a fogaton.

Örül a Bözsike,
 Mert nagyon éhes már,
 Anyuka jöttére
 A Vizslával rég vár.

Andersen meséje.

Tegnap virradatkor – szól a hold meséje – még egyetlen kémény sem füstölt a városban s én épen a kéményekre néztem le szeliden. Egyszerre az egyikből egy pöttömnyi fej bukkant elő, azután a váll, majd a karok, a kémény peremére támaszkodva. „Éljen!” Egy kis kéményseprő inas állott ott, aki életében először kúszott fel a kéménybe és kidugta rajta a fejét. Bizony ez nagyobb hőstett volt, mint a szűk kályhacsőben és ké-

ménylyukban kotorászni. A szellő frissen fujdogált s a kis kéményseprő végigtekinthetett az egész városon a zöld erdő széléig. A nap épen akkor kelt fel. Nagy, kerek tányérja a fiu arcába bámult, amely csak úgy ragyogott a boldogságtól, pedig jócskán tele volt korommal. „Most már láthat az egész város” – szóló vigan – „és láthat a nap, meg a hold is. Éljen!” És örömeiben jobbra-balra lengette kormos seprőjét.

Fordította Gara Ákos.

Esti imádság.

Irtja: Benedek Elek.

*Az áldott Nap pihenni tére,
Álom borult ragyogó szép szemére.
Közleg az Éj, sötét szárnyát kibontva,
Fáradt testem vágyik a nyugalomra.*

*Közleg az Éj s szárnyán az édes álom
Ereszkedik le rám aranyos szálon.
Már érzem, hogy szemem lecsukódik,
Kezem szép lassan összekulcsolódik.*

*Várj, édes álom, ne légy úr felettem,
Imádságomat míg el nem rebegetem
Hozzá, ki nappalt fordít éjszakára,
S jósága mérhetetlen, nincs határa!*

*Uram, ki látsz a szívek rejtekébe,
Im, leborulok szent színed elébe:
Ha vétettem szóval, cselekedettel,
Tetézd jóságod', vétkemet feledd el!*

*Gyermek vagyok még, ne ítélj keményen,
Ha néha tán a rosszat jónak vélem.
S ha jó helyett rosszat cselekszem néha,
Nézz a szívembe s lásd: jó a szándéka.*

*Száll, száll felém a csendes, édes álom,
Ereszkedik le rám aranyos szálon,
Egy pillanat s álomba szenderedtem...
Óh, jó Atyám, örködjél énfelettem!*

A szivárvány vége.

– Erzsike – kiáltotta Józsi, diadallal emelve fel kosarát, – jöjj hamar, kaptam két darab süteményt, így tovább kimaradhatunk, majd cigányost játszunk az erdőben, jó lesz ugye?

A kis Erzsi gondolkozva nézett a felhős égboltra s aggodalmasan kérdezte:

– Nem fog-e esni, mit gondolsz Józsi?

– Nem baj, ha egy kicsit esik, hisz tudod,

hogy ma jó erős cipő van rajtunk, a kabátot a fejünkre vehetjük, akkor nem árt meg egy kis eső – s midőn alig nyolc éves kis nővére bizalmasan tette kezét karjára, komolyabban mondotta:

– Édes apa ma nagyon rosszul van, mama egész éjjel mellette volt és Palika mellett, kinek a zápfoga jön és nagyon nyugtalan volt. Azt mondta ma mama, hogy jó lenne, ha néhány órára eltávoz-

nánk és csend lenne a házban, de a vízhez ne menjünk, hanem örül, ha az erdőben vigan játszodozunk.

Bihari Józsi csak 11 éves volt, de már sok bánatot látott s ez érettebbé tette más hasonlóknál. Kevés jövedelem és sok betegség volt apja osztályrésze már évek óta, bár egy magányos kis falusi házban laknak, most sincs jobb sorsuk, mint egy félév előtt a fővárosban volt.

– Hová megyünk Józsi? kérdezé Erzsike.

– Meglátjuk, hogy az az ut az erdőbe vezet-e, hiszen még nem is voltunk künn, mert tél volt, de most tavasz van, nézd a napot. Talán találunk ibolyát is és elhozhatjuk mamának.

– De én a felhőket is látom, mondotta Erzsike – hanem azért vigan követte bátyját, ki mindig oltalmazója volt.

A felhők gyorsan tornyosultak és az eső nemsokára zuhogni kezdett, a gyermekek pedig egy nagy fa alatt kerestek menedéket, neki támaszkodva törzsének, ott kacagtak azon, hogy mint patazik az eső. De nemsokára ki is sütött a nap s bearanyozta az egész tájat.

– Nézd csak, nézd csak Józsi! – mondotta Erzsike bámulva. – Nézd csak azt a szép valamit az égen, mi az?

– Hát az nem lehet más, mint szivárvány, én ugyan még sohasem láttam, de egyszer apa egyet festett egy képére.

– A szivárványban élnek a tündérek? – mondotta a kis leány. – Nem mehetnénk oda, Józsi-kám? Ugy szeretnék egyszer tündéreket látni s ők bizonyosan adnának nekünk valamit, amitől édes apa jobban lenne, hiszen ők oly jók!

– A szivárvány az égen van Erzsike, mi oda nem mehetünk, különben én is szeretném – mondotta a fiú.

– De nem egészen az égen van! – alkudozott Erzsike. – Nézd, a vége oda nyulik a fák közé, ha odamennénk, bizonyosan megtalálnók. Jaj, be szép lenne. Talán ott fel tudnánk mászni és a tündérek bizonyosan adnának nekünk valamit apa részére, hogy végre meggyógyulna.

– Nem bánom, próbáljuk meg – mondotta Józsi, ki a mesevilágot még nem tudta egészen számüzni a lelkéből, ámbár különösen okos fiucska volt.

– Azt hiszem, hogy megtaláljuk a helyet, hiszen tisztán látom hol ér le a földre, oh milyen szép! Én is azt hiszem, hogy valami szépet találunk ott. De siessünk, szaladnunk kell.

Még mindig permetezett az eső, de a gyermekek azt figyelembe se véve, vigan szaladtak le az erdőn a lejtő felé s leérve, egy nagy rácsos kapu előtt állottak.

Józsi tétovázva megállott, de Erzsike kérte, hogy csak siessen s mivel a kapu nem volt bezárva, mérszen beléptek az idegen területre, nagy buzgalmukban a szivárvány végét megtalálni, nem gondoltak ők most semmire.

– Jaj most nem látom a szivárványt, a nap nem süt s minden olyan sötét – mondá Erzsike. – Pedig nem lehet már messze. Jaj most ismét kezd esni s milyen vizes a fű itt a fák alatt.

Az eső még erősebben zuhogott, mint előbb, a gyermekek hiába igyekeztek magukat szárazon tartani, bőrig áztak. Szegény Erzsike, alig tudta a keserűség könnyeit visszafojtani. A szivárvány végét sehol sem találták és az uzsonnát tartalmazó kosárka is az erdő szélén maradt.

– Most már haza kellene menni Józsi-kám – mondotta Erzsike elfojtott zokogással – ma már ugysem találunk tündéreket.

De Józsi nem tudta, hogy melyik ut vezet haza s bár azt hitte, hogy hazafelé mennek, mégis az ellenkező irányban haladtak.

A nap ismét sütött, midőn a gyermekek egy tisztásra értek s egy kastélyszerű épületet pillantottak meg, virágzó kert közepén.

– Oh, Józsi, azt hiszem, hogy mégis megtaláltuk a szivárvány végét – mondotta Erzsike tapsolva – s ez a tündérek lakása!

– Félek, édes Erzsikém, hogy nem úgy van. Ez egy uri lak és nekünk nem szabad itt időznünk, menjünk innen, amilyen gyorsan csak tudunk.

Szegény kis Erzsike keserves könnyekre fakadt.

– Jaj, Józsi – zokogta – olyan fáradt, éhes és vizes vagyok. Ugy szeretném megtalálni a szivárvány végét és apának valami jót vinni.

Egy gyöngéd kéz érinti a gyermek vállát s midőn Erzsike megfordult, egy gyönyörű nyulánk nővel állott szemközt, aki bár igen előkelő volt, nem keltett benne félelmet, oly kedvesen mosolygott reá s kérdezte tőle:

– Ne sirj gyermekem, hanem mondd el inkább mi bántja kis szivedet?

– A szívárvány végét és a tündéreket keressük, – felelte Erzsike felpillantva. – Maga tündér?

Józsi kissé világosabban megmagyarázta vándorlási célját, de sejtve a hölgy kilétét, félénken tette hozzá: nem tudtuk, hogy itt ház van. Tudom, hogy nem lett volna szabad parkjukba lépni, de rögtön távozunk is. Kérem ne haragudjon reánk.

A hölgy mosolyogva nézett reájuk:

– Szegény kis teremtések, egészen át áztatok sőt bizonyosan éhesek is vagytok. Jertek velem s mondjátok meg a neveteket s ha nem is találjuk meg a szívárvány végét és a tündéreket, de találunk valamit, ami legalább is van olyan jó. Akartok velem jönni?

Erzsike bizalommal tette kezét az urnő kezébe s Józsi mellettük ment s még mialatt a házat elérték, tudott a hölgy annyit a kis családról, mint a gyermekek maguk.

Midőn Erzsike a szép szőnyeges lépcsőn felment s a tarka képekkel diszitett gyermekszobába ért, csakugyan azt hitte, hogy tündérországból van. Két bájos gyermek játszott gyönyörű játékokkal s a legszebb képes könyvek heverték a szőnyegen.

A gyermekek örömmel kiáltották: „Mama, Mama!” s anyjuk elé siettek, aki tárt karokkal fogadta őket s nyájasan megcsókolta. S miután az ablaknál varrással foglalatatoskodó dadának pár szót sugott, elhagyta a szobát. A nyájas dada megcsókolta Erzsikét és a meleg kályhához vezette, levette sáros cipőjét s keresett más cipőt számára. Összekuszált szőke fűrtjeit megfésülte s szép kis fehér ruhát adott reá. Midőn a dada a mosdóasztalhoz vezette s véletlenül a tükörbe pillantott, meg sem ismerte magát. Józsi e kis idő alatt, tőle telhetőleg rendbe szedte öltözékét s bámulattal nézte kis nővérét.

– Szép kis leány – mondotta a bársonyba öltözött fiucska.

Erzsike hamar barátságot kötött a kis fiúval, aki elmondta neki, hogy Gézának hívják s a múlt héten volt a születésnapja.

Ekkor megszólalt a csengettyű és Géza kezénél fogva vont a kifelé Erzsikét.

– Ideje ebédelni, már csengetnek, s büszkén vezette barátnőjét, míg Józsi félénken ment a kislány

mellett, ki már elég idős volt arra, hogy az új pajtással szemben némi bátortalanságot érezzen. A szép asszony és egy magas ur már az asztalnál ültek, midőn a gyermekek beléptek. Józsi és Erzsike elkomolyodva foglaltak helyet s csendesek voltak, mint a kis egérek, akkor beszéltek, ha valamit kérdeztek tőlük.

Midőn Józsi tányérján csibe-sültet és spárgát pillantott meg, ajkai remegtek, alig tudta könnyeit visszatartani.

– Mi bajod van kedves gyermekem? – mondotta a háziur nyájasan. – Talán nem szereted a csibét s inkább valami más peccsenyét szeretnél helyette?

– Oh nem, köszönöm, csak... csak...

– Beszélj gyermekem, ne félj.

– Csak azt gondoltam, hogy bár inkább édesapám ehetné ezt helyettem, mert nekem mindegy, hogy mit eszem, de neki csak jót kellene enni s a mama nem sokszor vehet neki.

– Beteg az édesatyád? – kérdezte a háziur nyájasan nézve a kisfiúra.

– Nagyon, nagyon beteg volt, de most már jobban van. De képeket még most sem festhet s azért nincs most felesleges pénzünk s az emberek nem is veszik meg mindjárt a képeket, ha készen vannak is és – de itt már homályossá vált Józsi hangja, hogy nem birt tovább beszélni.

– Most csak ebédelj jóizűn édes fiam – mondotta az urnő nyájasan – s azután ugyanilyen jó dolgokat viszel haza atyádnak is.

Midőn Erzsike hálásan nézett új barátnőjére, úgy látszott neki, hogy annak szemeiben könnyek csillognak.

Sok kérdezősködés után megtudták e gyermekektől mindent, apjuk betegségét, falusi lakásukat és sok más bajukat. A gyermekek neki melegedtek és bizalmasan csevegtek.

S midőn a jó – nekik csodálatos – ebéd véget ért s mindnyájan imádkoztak, az urnő nyájas mosolylyal nyujtotta kezét Erzsikének s titokzatosan mondotta:

– Akarsz velem jönni s utána nézni, hogy mi jót találhatnánk atyád számára. A két gyermek persze készséggel követte a hölgyet. Először egy szép üveg-házba mentek és ott szebbnél-szebb virágokból bokrétát kötöttek apjuknak.

– S most nézzük meg, nem találunk-e egy kosárkára való számócát, – mondotta az urnő.

– Számócát! – kiáltotta Józsi bámulva, – hiszen a számóca csak nyáron érik.

– Tündérorszámban talán nem – mondotta mosolyogva az urnő s egy ajtót kinyitva, egy helyiségbe léptek, hol cserepekben sorban állott a számóca, gyönyörű érett piros gyümölcscsel megrakva.

Erzsike gyors ujjacskaí hamar teleszedték a kosárkát s midőn haza készültek, már mindenféle kincsel el volt halmozva.

Az ajtó előtt két pej volt befogva s az urnő elküldte a gyermekeket átöltözködni, mivel haza akarta őket kísélni.

Midőn a gyermekek a kocsiba szálltak, látták, hogy egy nagy kosarat tettek fel a bakra, de örömben, hogy egy élvezetes kocsikázásban lesz részük, nem is gondoltak rá, hogy vajjon mi lehet benne.

– Meg kell ismernem a mamátokat, – mondotta az urnő, midőn a festő lakásához közeledtek.

– Mit gondolsz, ha atyátok ismét egészséges lesz, lefestené a fiamat és kis leányomat?

– Minden bizonnyal – felelte Józsi örömmel – gyermekeket legszívesebben fest, minket is lefest néha s az ön gyermekei oly szépek!

A kocsi megállott a kapu előtt s a kosarat leemelték.

– Ha majd elmentem, gyermekek, mondjátok meg mamának, hogy ez ajándék a szívárvány-tündérektől.

A gyermekek bevezették barátnőjüket a kis nappaliba, amely egyszerűség dacára igen csinos volt, s ez nem kerülte el az idegen nő figyelmét.

– Behívjam a mamát? – kérdezte Józsi. – Mit üzen neki?

– Mondjad csak, hogy egy új barátnőre akadtatok s az meg akar vele ismerkedni.

– Kérem mondja meg a nevét, mert a mama bizonyosan fogja kérdezni.

Az urnő mosolygott s megsimogatta a fiút.

– Ha anyád kérdezi, megmondhatod neki, hogy Tamásyné vagyok, de akkor sem fog többet tudni rólam.

Mig Józsi anyját kereste, addig Erzsike új barátnője mellett a pamlagon ült s bámulta őt, hogy milyen szép és előkelő s csodálkozott azon, hogy

olyan várakozásteljesen néz az ajtó felé. Az ajtó végre megnyit s belépett Bihariné.

Sápadt és fáradt volt a sok aggodalom és virasztástól s arca mégis oly vonzó volt kedvessége által. – Tamásyné felállott s mindkét kezét nyújtotta felé.

– Hát még sem csalódtam – mondotta, míg hozzá közeledett. – Gondoltam, hogy ez nem lehet más, mint az én édes Mariskám, akit sohasem felejtettem el annyi hosszú éven át.

Bihariné pár percig, mozdulatlanul állott, azután boldog mosoly derítette fel arcát.

– Te vagy Emma! – kiáltotta – az én Emmám! Milyen öröm. Gyermekek, valóban tündérorszámban voltatok, hogy ilyen csodálatos vendéget hoztatok!

Józsi és Erzsike egyetértően néztek egymásra s a kislány csendesen sugta:

Én magam is azt hiszem.

Mind a két nő nevetett s az idegen azt mondotta:

– A két kedves gyermeket a parkomban bolyongva találtam, egészen át voltak ázva, a szívárvány végét keresték s azt hitték, hogy az őket elvezeti tündérorszámba. A kis leány roppant emlékeztetett rád, s midőn beszéltem vele, egész meggyőződésemmé vált, hogy nem lehet más, mint az én kedves Mariska társnőm gyermeke, kinek férje nevét nem ismertem. Gyermekek, menjetek, játszatok kint, hagyjatok mamával egyedül, 15 éve nem láttuk egymást, gondolhatjátok, mennyi mesélni valónk van!

A gyermekek kifutottak a kertbe a nap eseményeit elmesélni s lesni, hogy a vendég mikor távozik el.

Végre kijött Tamásyné, megcsókolta a gyermekeket s nyájasan mondta, hogy reméli, miszerint még gyakran elsétálnak „Tündorszámba”.

– Gyermekeim mindig kineznek, hogy szerezzek nekik pajtásokat, ugy-e majd sokszor fogtok nálunk játszani?

– És a néni is meglátogat néha, ugy-e? – mondotta Erzsike a vendég kezét szívéhez szorítva. – Édesmama olyan boldognak látszott, míg néni itt volt; máskor olyan szomorú, de most egészen vidámnak látszik.

Tamásyné ismételtén megcsókolta Erzsikét s fülébe sugta. „Igen gyermekem, eljövök s majd

megkísértjük, hogy nem lehetne-e, hogy a mamád ismét vidám és viruló legyen, mint azelőtt volt."

Erzsike turboldog volt, meg volt róla győződve, hogy a szép néni megtartja szavát.

Ha nem is tündér, — gondolta a gyermek — de ér annyit, mint egy tündér.

Midőn a titokzatos kosarat kipakolták s a sok pompás holmit meglátták, még megerősödtek ezen véleményükben. S mikor a két gyermek virággal, gyümölcssel s más erősítővel apja szobájába ment, maga is azt gondolta, hogy hirnök a tündérországból.

Apjuk ma este jobban volt, fel tudott ágyában ülni s nem volt oly sápadt mint máskor.

Már mindent tudott a mamától, de azért nagyon örült, hogy most az ő kedves Erzsikéje az ágya szélén ült s elmeséli az egész csodálatos történetet.

— Édesapám — mondotta, midőn a történetet sok ismétléssel bevégezte — tulajdonképen mégis a szivárvány csinálta mindezt, mert ha nem kerestük volna a végét, akkor sohasem jutottunk volna el oda. — Hát csakugyan a tündérek készítik a szivárványt, édesapám?

Bihari mosolyogva nézett a kis lányára s aztán Józsiira pillantott:

— Mit mondasz te hozzá fiam? Mit gondolsz, ki alkotta a szivárványt az égbolton?

— Hát a jó Isten, — felelte a fiu elgondolkozva. Bizony azt gondolhattuk volna, hogy Isten küldte az égbe az özönviz után kegyelme jeléül.

Erzsike nagy érdeklődéssel hallgatott.

— Nem is tudom Józsi, hogy jutottunk mi arra a gondolatra, hogy a szivárványt a tündérek készítik. Hiszen a mama is mindig mondta, hogy tündérek csak a mesékben léteznek. Tudod édesapám, mi azt hittük, hogy a tündérek segítettek nekünk, hogy Tamásyékhoz az utat megtaláljuk; vagy azt hiszed, — s a gyermek hangja suttogóssá vált — hogy a jó Isten vezetett?

Az atya szeretetteljesen nézett gyermekeire, midőn így felelt:

— Igen, bizonyos vagyok benne, hogy lépéseiteket ma a mi jó menyei atyánk vezette. Tudjuk, hogy ő mindig őrködik felettünk s eláraszt áldásával a kellő időben. És ma is megáldott minket, mert igaz és hű barátokkal ajándékozott meg. Bár megtanulnátok kedves gyermekeim, hogy egész életekben az ő vezetésére biznátok magatokat s hozzá

felpillantva, kérnétek őt, hogy mutassa meg nektek az igazság ösvényét, melyen haladjatok. S valahányszor a szivárványt látjátok az égen, gondolatok arra, hogy az Isten változhatatlan, soha el nem muló szeretetének a jele és imádkoztatok, hogy kegyelmével segítsen úgy élni, hogy egykor megláthassátok őt teljes dicsőségében, a szivárvánnyal trónja felett.

Erzsike és Józsi soha nem felejtették el ezt a napot, sem amit akkor tanultak.

Jobb idők következtek most a kis családra s a gyermekek csakhamar elfelejtették a sok bánatot és gondot.

De még most is sokszor emlegették azt a napot, amikor elindultak a szivárvány végét keresni; s mindig előszeretettel nézik a gyönyörű ívet az égen a felhők között.

— Az égen mindig nézhetjük a szivárványt, monddta Józsi elgondolkozva. Milyen is lehet az Isten trónja, fölötté a szivárvánnyal?!

— Oh igen — felelte Erzsike megilletődve, én soha sem fogom elfelejteni, amit apa akkor este róla beszélt. És azt hiszem Józsi, hogy a szivárványtól mégis csak sokat lehet tanulni. Te is úgy vagy vele?

Senki Tamás története.

— Irta: **Kertész Mihály.** — (8)

(Folytatás)

Csepű nem bírta el a szelíd szavak iszonyatos súlyát. Hörögve zokogott fel és teljesen megtörve könyörgött:

— Ne tessék tovább folytatni, tanító ur! Nagyon megbántam, hogy szóltam Tamásnak. Most már szívesen visszasióvnám, ha lehetne.

— Ez már nem sokat érne, Csepű fiam.

— Hát mit tegyek, tanító ur, hogy helyrehozhassam vétkemet.

— Bizony, nem tudom. Nem is igen lehet most már mit csinálni. Keresd azonban az alkalmat, hogy szegény iskolatársadat, akit annyira megszorítottál, valamiképen kiengeszteld.

— Többet, valami mást kellene tennem, — válaszolt Csepű elgondolkozva, — mert igen nagyot vétettem ellene.

Szabó tanító úr arca boldogan sugárzott, látván, hogy mennyire magábaszállott ez a vásott gyerek.

— Ugyan mit tudnál te tenni? — kérdezte ellágyulva.

Csepű egy percig hallgatott, aztán hirtelen kiderült az arca, mint akinek valami mentő-ötlete támadt.

– Tanító ur! – szólott felvetve tekintetét.
 – Mi az?
 – Ugy-e, nem biztos, hogy a Tamás szülei meghaltak?
 – Nem. Sőt több, mint valószínű, hogy élnek.
 – Ez jó! Akkor még lehet a bajon segíteni.
 – Hogyan?
 – Én megkeresem a Tamás szüleit.
 – Te?
 – Én! Azt tetszett mondani az előbb, hogy én vagyok az oka, hogy Tamás elvesztette a szüleit. Nos hát akkor az én kötelességem is, hogy megkeressem! És fogadom, hogy meg is keresem. Addig nem lesz nyugtom!

– Csepű, – lelkesedett Szabó tanító ur – ha ez sikerülne neked, összes hibádat megbocsátanám s ráadásul az év végén még az aranykönyvbe is belekerülne a neved!

– Az én nevem az aranykönyvben?! – csodálkozott Csepű.

– Ezt szavamra megígérem, Csepű! – szólta a tanító ur s a nagyobb hitel kedvéért kezét nyújtotta a gyerekeknek.

Csepű egy pillanatig habozott, aztán megragadta a tanító úr ráncos, barna kezét – és megcsókolta.

Mert Csepű alapján véve nem volt rossz gyerek. Hiszen mindnyájan egyformáknak születünk s csak a nevelésünktől függ aztán, hogy milyenekké fejlődünk. Vannak, kik szerencsés körülmények között születtek; jó nevelést kapnak, mindig jó társaságban, kiválasztott környezetben forgolódnak, csak szépet és nemeset látnak, hallanak. Ezek a legtöbb esetben maguk is kifogástalan viselkedésűek lesznek. De bizony sokaknak nem adatott meg ez a szerencsés helyzet. És ezen utóbbiak közé tartozott Csepű is.

Csepű apja egyszerű gépgyári munkás volt. A Külső-Váci-ut egyik hatalmas gyárába ment korán reggelenként, amikor még a hajnali köd ült a főváros szürkefalu palotáin és a villanyos kocsik is bent pihentek csarnokaikban. Csak kevés, fáradt tekintetű, kopott ruhájú, kiéhezett arcu ember járt még ilyenkor az utcákon. Ezek is munkások voltak, kik a kenyérért vivandó harcra siettek, mint Csepű apja. Késő estig robotolt aztán az öregebb Csepű, még ebédre sem tért haza, mert a gyár messzeesett a lakástól s az ebédre engedélyezett időből nem futotta, hogy haza mehessen s családjával együtt, az asztal mellett költhesse el szerény ebédjét. A hét legtöbb napján, sokszor egész héten át Csepűné is távol volt a háztól. Mosni, takarítani járt, hogy pótolja saját keresetével azt a kevés fizetést, melyet férje a gyárban kapott s mely magában véve nem lett volna elegendő a megélhetésre. Rendszerint csak este találkoztak tehát Csepűék, míg nappal ki jobbra, ki balra verejtékezett. Így nevelkedett fel a kis Jani,

Csepűék gyermeke, többnyire a szomszédok gondjaira bízva, akiknek maguknak is volt elég bajuk s így nem igen törődtek az idegen gyerekekkel.

Jani aztán a nap legnagyobb részét a hasonló sorsú utcagyerekek közt töltötte, sohasem hallotta a szülők jóindulatu intéseit, mert mikor apja és anyja este hazakerültek, annyira fáradtak voltak a napközben végzett munkától, hogy nem volt kedvük és képességük még a gyerekekkel is törődni. Így tehát valóságos vad hajtás módjára nőtt fel Csepű Jani. Jót és szépet sohasem hallott, csak rossz példát látott maga előtt és a rossz példa marandó nyomot hagyott egész jellemén.

Szabó tanító ur megrázó szavaira azonban, mint a fairól a rossz vakolat, lehullott Csepű lelkeről a hiányos nevelés folytán ráakódott feketeség s megmutatkozott az ő igazi, finoman érző, tiszta lelke, mely meg tudta különböztetni a jót a gonosztól és mikor választani kellett a kettő között, habozás nélkül a jót választotta.

Egészen új embernek érezte magát Csepű, a tanító ur szavai után. Felrisszult, mintha csak valami üde, hűs pataokban fürdött volna meg poros nyári napon, fárasztó, izzasztó munka után. Valóssággal ujjá született, megtalálta magát, az igazi Csepű Janit, aki még öntudatra ébredése idején elveszett, mert nem volt, aki lelkiismeretesen vigyázott volna rá. Jóleső, boldogító érzés töltötte el egész valóját. De talán nála is jobban örült Szabó tanító ur, látván, hogy sikerült megmenteni egy lelket.

– Hát sok szerencsét kívánok, Csepű a vállalkozásodhoz! – bucsuzott el tőle a tanító ur.

Csepű felemelt fejvel, büszke tekintettel lépett be az osztályba. A gyerekek nem tudták megérteni, hogy mi történhetett vele, mert eddig soha nem mert ily tisztán és bátran szemükbe nézni...

IX.

Tamás elbujdosik.

Hetek teltek el és Tamás napról-napra szomorúbb lett. Szomorúsága átragadt a kosárkötőekre is, kik még mindig nem érezték elég erőt magukban ahhoz, hogy elárulják Tamásnak azt, amit még titoknak hittek. Csak sóhajtoztak, sutogtak, egymást biztatták, bátorították, de szólni egyikük sem mert.

– Nem jó vége lesz ennek – mondta a kosárkötő egy délelőtt, amikor Tamás iskolában volt.

– Én is attól tartok – sóhajtott az asszony.
 – Ez a gyerek napról-napra fogy, sápadtabb lesz, mint akit valami nagy bánat emészt.

– Mit tehetnénk? – töprengett Nagy uram.

– Mit, mit, én is ezen töröm a fejem éjjel-nappal... Tegnap éjjel úgy rémlett, mintha sirdogálna a gyerek. Nem akartam szólni neked, mert aludtál.

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

Öreg Cimbora üzeni:

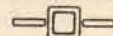
(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk)

Káhán Klárának: Köszönöm a jegyet, amit küldtél, de, sajnos, a játékos színházi előadásán nem lehetek jelen, mert Nagybányán leszek. Mulassatok jól és ha jól mulattok, gondoljatok rám is. **Györke Béliának:** Gondoskodtam róla, hogy a könyvet megkapd. **Róth Manynak:** Dehogyan is haragszom rád, kis cimbora. Nem haragszom én, csak azokra, akik nem irnak nekem. Azt pedig már számtalanszor megüzentem, hogy ha nem kaptok választ a leveleitekre, ez azt jelenti, hogy a posta nem kézbesítette azokat. A 25. számot ismét elküldtem cimedre. **Tözsér Károlynak:** Remélem, hogy jól mulattál a fogarasi havason. Pompás lehetett ott járni. Bizony Öreg Cimbora irigylő is tőled a kirándulást. Irjál valamit róla, ha már nem vittél magaddal, legalább olvassam, hogy mit láttál. Képelem, hogy elfáradtál. Volt is azon az éjszakán alvás, ugy-e? **Sugár Liliének:** Megfejtéseid későn érkeztek, hát csak itt közlöm a nevedet. **Lakatos Lászlónak:** Máskor jobban vigyázz ugrás közben, kis cimbora és ne ugorj ott, ahol olyan veszélyes kövek vannak. Örömmel látom az írásodból, hogy már nincs a kezdednek semmi baja, de máskor óvatosabb légy! **Román Jósának és Titinek:** Kedvesek és jók vagytok, hogy olyan jószívvvel viseltettek a kis árva iránt. Szeressétek is, mert ő több szeretetre van ráutalva, mint más gyerek. Hiszen neki nincs édesapja, akihez meneküljön, ha valaki bántja s így neki minden megbántás jobban fáj, mint másnak. Tanuljatok tőle szorgalmasan. A strandon megkeresetek fel már egyszer. Szeretnék két ilyen jó kis cimboraival megösmernedni. **K. Nagy Ilonkának:** Intézkedtem, hogy a Cimbora-t Ócsanádra küldjék utánnad. Jó nagymamánál lenni, ugy-e? Hát csak viseld jól magad, mulass jól, de azért ne feledkezz meg Öreg Cimboráról sem.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Sz é é é pad Sz é é é
é é é a é é é

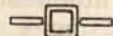

Számrejtvény.

- Káhán Klárától. -

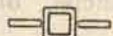

Ezekben a kockákban úgy kell nyolc 3-as és nyolc 2-ös számot elhelyezni, hogy az oszlopok felülről lefelé, jobbról balra és keresztben összeadva 10-et adjanak.

Szórejtvény.

Első két szótagom
Fejeden viseled,
Nyáron nem is nagy baj,
Hogyha nincsen veled.
Harmadik szótagom
Háztető mestere,
Mindahárom együtt:
Kovácsnak fegyvere.

A Cimbora 24. számában közölt rejtvények helyes megfejtése:

Kereszt-rejtvény: Árva gölya áll magában.
Szórejtvény: Szabó; Zuhatág.

A Cimbora 24. számában közölt rejtvények helyes megfejtői:

Sándor László, Lakatos László, K. Nagy Ilonka, Tözsér Károly, Róth Manyi, Weiszbrunn Zoltán, Diószeghy Lajos, Dózsa Évi és Misi, Bende József és Dezső, Pilhoffer Oszkó, Kertész Sándor, Petky Bözsi és Pista, Tatár József, Krausz Jolán és Magda, Tatár Erzsébet, Vigh József, Jancsó Barna, Monori György, Káhán Klára, Stark Ferenc.

Könyvet nyertek:

Róth Manyi, Vigh József,
Dózsa Évi és Misi.

A CIMBORA azt üzeni:
ha finom cukorkát akartok:
kérjétek **Melissát**

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

Kiadótulajdonos a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t.
Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmárnémeti) Eötvös-utca 4. szám.

Nyomatott a „Szabadsajtó” Könyvnyomda és Lapkiadó R.-T. gyorsajtóin Satu-Mare (Szatmár). Cenz. A. Szilágyi.